

אבקשך לבית

ו ל מ ש פ ה

המציל החסידי

על היהודי ש'הפך' את ארצות הברית והיה חסיד אמיתי בכל לב // שיחה מרתקת עם **ביתו של ר' צבי אריה רוזנפלד** מרת ג. קרמר

ר' שמעון הגדול

הוא היה צדיק וקדוש אבל לנו הוא היה אבא שתמיד נזכור // **בנותיו של החסיד ר' שמעון שפירא** חוזרות לרגעים נדירים בחייו המיוחדים

טיפול עשרת אלפים

ש. וויס חוזרת לרגע בו גילתה שבעלה הפך לחסיד ברסלב - החלום הרחוק ביותר בחייה

האונקולוג האוקראיני

גידול שמאיים למוטט את החיים הגיע לתיקונו במתחם של 'שיינר' באומן ראש השנה

מדורים חדשים

לטועמות שבינינו מתכון שהוא עצה לחיים

עצה תמונה - מדור קומיקס חדש לילדים

'זהודעתם לבניד' - מדור מכתבים חדש!

מחולק למנויים בלבד!

קומיקס סודו של גביע פרק סיום!

| דבר המערכת |

קוראות יקרות!

זה זמן רב שלא נפגשנו... הגליון פגש מניעות כספים רציניות, דבר שעייב את ירידתו לדפוס.

קשיים רבים נערמו, אבל הרצון, הוא היה חזק! ונשים רבות שכבר חתמו מני - הדהדו באוזנינו את קריאתו של ר' נתן: שתהיו חזקים ברצון, בממון ובטרחא. ואכן, ניסינו, ועכשיו תורכן!

כולנו רוצות לשאוב ממעיינות הנצח, להתחזק ולמצוא טל נוחם בהליכה בדרכו של רבינו הקדוש. אך אנו חיות בעולם של חומר, וצריך דלק... אז נפלא שיש נשים חלוצות, שחתמו כבר על מנוי, אך עדיין אנחנו רחוקים מהיעד.

ב"ה, לראשונה החודש אנו מתחילים בהפצה למנויים בלבד ואנא, אם רוצים אתם לקבל את האור הזה, את פך השמן הטהור - אנא חתמו עימנו על שותפות, שגם היא לא צפויה לכסות לגמרי, אך היא בהחלט תעזור להתחיל להזיז את הפרוייקט הגדול הזה.

... שימי לב, אם ניסית ליצור קשר, ולא הצלחת, זה פשוט כי היו שינויים בקו. ברוך ה' הכל סודר, וכעת בשלוחה אחת תוכלי להשאיר הודעה, ובשלוחה שתיים ליצור קשר, או להשאיר הודעה ויחזור אליך, בעזרת ה' קיים מענה רחב.

גם על הפרסומות רצינו לדבר... אולי יש החושבות כי מיותר הדבר, אך אם אין קמח אין תורה! אם אנו רוצים להמשיך להפיץ את האור הזה, ולהגיע לכל מקום ולכל אשה שמחכה לזה - נוכל להגיע לזה רק על ידי חיזוק השותפות עם בעלי עסקים, שישתמשו בבמה הנקייה שלנו להגיע למעגל תפוצה נרחב, גליון מסולתת הנכנס לכלל בתי אנ"ש.

ברור לכולנו כי מטרת הגליון אינה רווח. ההוצאות המרובות לא צפויות בכלל לכסות את עצמן, והסיבה שהגליון יצא להפסקה היא אך ורק בגלל קשיי תקציב. לכן, אנו בעזרת ה' רוצים להיכנס לשגרה בה הגליון הנקי והטהור הזה יצא בכל חודש, כשאתם תעזרו לנו בחתימה על מנוי ובהכנסת מודעות פרסום איכותיות לגליון, בכפוף לאישור וועדת הביקורת.

מקום של כבוד שמור לשותפים היקרים, אלו שנמצאים איתנו מתחילת הגליון, ואלו שהצטרפו בהמשך. רק בזכותכם רואה הגליון אור עולם, וזוכה לתגובות נלהבות מהמחכים לו. על ידי השותפות של כולנו נזכה להרבות את ההפצה, ונוכל להגדיל את החשיפה, להמשיך להפיץ את האור שהציבור כל כך צמא לו. בוודאי גם את חיקית כבר - מתי כבר יצא גליון ה'אבקשה לבית ולמשפחה' החדש?

אז לנצח, בחודש אב תחילת
אבתחילת כל יום תמיד -
בזיקר אבתחילת אבתחילת!

המערכת

תוכן העניינים

03 למעלה מן הזמן
מהו 'כוח המזמה'?

06 אבא קדוש וטהור
בנותיו של ר' שמעון שפירא בגילויי לב מרגשים

12 ללא שום מורא
על המקרב האגדי ר' צבי אריה רוזנפלד בשיחה מיוחדת עם ביתו

10 אור בהירות הדרך
ש. וויס מגלה את ברסלב לראשונה

18 המופת החי של הרבי
הגידול שנעלם

20 לטועמות שבינינו
היום אם בקולו תשמעו

21 בדיחותא
על יום המיתה הקרב ובא

22 שיחת חברות
על הפחדים שבלב

24 זמן לצעוק
פרק שישי

29 עצה (ט)מונה
מה הקשר בין 'בשורות טובות' ל'תהילים'?

'צאו והתפרנסו זה מזה'... נשות אנ"ש היקרות! נשמח לשמוע על עסקים/יוזמות של אנשי קהילתנו, כדי שאכן נוכל להתפרנס זו מזו... להצטרפות ופרסום חייגו לקו המערכת בשלוחה 2

פקס: 077-3180237

הגליון יד"ל על ידי מערכת 'אבקשה לבית'

אבקשה לבית

להצטרפות לשותפות בבית אבקשה חייגו 02-6237686 שלוחה 3
עימוד ועיצוב גרפי: א. שפירא

טלפון: 079-5682867 | מענה אנושי להצטרפות ופרסום בשלוחה 2
במידה ואין מענה נא להשאיר הודעה אנחנו מקשיבים לכלל
ההודעות ונחזור אליכם בהקדם

למעלה מן הזמן |

מאמר מיוחד על 'כח המדמה' מאת אחד מאנ"ש, בעיבוד סופרת 'אבקשה'

מהו בעצם כח המדמה?

נססה בעז"ה להסביר;

כח המדמה הוא קצת כמו מתורגמן. הוא השליח של השכל העליון, הנשמה- כדי להסביר ולתרגם לה את המציאות בעולם הזה. לפי התרגום שהנשמה מקבלת מהמדמה- יש לה כח ויכולת לבחור טוב וקדוש או חלילה להפך.

העבודה שלנו כאן בעולם הזה נקראת בשם: "ברור המדמה". כלומר, לברר את הדעת הנכונה, את התרגום הנכון של כל מציאות בחיינו- לפי התורה הקדושה, כפי שמלמדים אותנו הצדיקים.

במילים שלנו?

יש לנו דעות, מחשבות ורגשות על כל נושא בעולם וכל מציאות בחיים הפרטיים שלנו. לפעמים התרגום שלנו נכון, מבורר. ולפעמים- טועה. והרבה פעמים - הוא מעורבב.

כשאנחנו רוצות לקבל ציור נכון של המציאות בעולם הזה, אנחנו צריכות לחפש מה הדעת, השכל האמיתי בצורה שמלמדים אותנו הצדיקים האמיתיים. הם, שלא חטאו ועברו את גן המבוכה בשלום- רואים את המציאות בצורה נכונה, בהירה, מדויקת. וכך הם יכולים להעביר לנו את דברי התורה הקדושה באופן שיחייה אותנו ויתן לנו כח לבחור בכל פעם בטוב.

לדוגמה?

אישה בעולם הזה יכולה לשמוע לתומה את המילים 'כפתור עליון'. המדמה יכול להגיד לנשמה- אוף, עוד פעם מדברים על צניעות. נמאס. לא יכולה לשמוע את המילים 'כפתור עליון'. חסם. בצורה כזו, אין לנשמה כח ושמחה להתקדם ולפעול נכון. המדמה תרגם לה את המושג בצורה מטעה ומרחיקה.

ונניח שבנושא הזה יש לה מדמה מבורר, מתוקן- אז אישה יהודיה יכולה ממש לשמוח ולהרגיש טוב עם המצווה המתוקה הזו. וממש להבין איך היא שומרת עליה ואיזה כיף לסגור כפתור.

כמובן...

שהעבודה של ברור המדמה היא עבודת חיים. לא במכה של 'זבנג וגמרנו'. הרי כך מלמד אותנו הרב"ה: "הָיָה אֶפְשָׁר לְהוֹצִיא הַפְּסֻלֹת וְהָרָפֶשׁ מִיָּד, מְהֻאֲנָשִׁים שֶׁהָיוּ בְּגִשְׁמִיּוֹת מִתְחַלְלָה וְנִתְקַרְבוּ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. אֶךְ מֵהַ יְהִיָּה, אִם יְהִיָּה מוֹצִיא הָרָפֶשׁ יוֹצִיא הָרָפֶשׁ עִם הַמֶּחַ מְאַחַר שֶׁמְעַרְבֵּב הַכֹּל יַחַד. עַל-כֵּן הֵקָרַח לְהִיּוֹת מְתוּן מְתוּן עַד שֶׁיִּזְדַּבֵּק מְעַט מְעַט" (שיחות הר"ן, ע"ט). לאט לאט, בסבלנות, אנו מבררים טוב מרע וטוב יותר מטוב. מקבלים עוד חתיכת דעת. ועוד אחת. ידיעה מדויקת ומחיה על נושא אחד. ואחר כך בתחום אחר. ותוך כדי עוד.

לפני שרבי נתן התקרב לרביה"ק הוא הסתובב אצל גדולי יראה וחסידות. רבי לוי יצחק מברדיטשוב קרא לו בחיבה 'נתל'ע שלי', הוא אף כתב חלק מהספר קדושת לוי ועוד. היה לו השגות, הוא ידע. ובכל זאת, לאחר שזכה להתקרב הוא התבטא- "כשהתקרבותי לרב"ה, השלכתי את השכל שהיה לי קודם. עוד דיבור מרבינו- עוד חתיכת שכל. עוד דיבור- עוד חתיכת שכל".

וכמה שזוכה לחפש את הדעת האמיתית של הצדיקים, ולהתבטל לה- כך נקבל חיים טובים באמת. ציור נכון שמח וטוב של החיים. תמונה מקדמת ומגדלת שנותנת כח לעשות טוב ולבחור בקדושה עוד ועוד.

חידוש מסעיר

פעמים רבות אפשר לשמוע משפטים כמו: "זה חייב להיות כמו שאני מרגישה" או "אני אף פעם לא טועה בתחושות הלב". הופ. מה שאני מרגישה - הוא בעצם מה שאני מרגישה. ולא הוכחה ניצחת לאמיתות הדברים! לפעמים אני צודקת (המדמה מבורר) לפעמים אני טועה (מדמה לא מבורר).

"כשהתקרבותי לרב"ה, השלכתי את השכל שהיה לי קודם. עוד דיבור מרבינו- עוד חתיכת שכל. עוד דיבור- עוד חתיכת שכל"

יש כאן מאבק על השליטה במדמה שלי, בין הצדיקים האמיתיים- שחפצים להכניס בי דעת אמת, לבין העולם הזה ש"מטעה אותנו לגמרי".

למשל, "אני מרגישה שמפחיד מאד שבעלי יצא לשדה להתבודד, סימן שמסוכן שיצא". ומנגד - יש את הדיבור הקדוש שגילה הרב"ה שאין להתיירא מכך כלל. בשביל להכניס לתוכי את הדעת האמת הזו, אני אתפלל ואזכיר לעצמי את האמת, גם אם אני מרגישה הפוך. כמובן, לא מתוך האשמה עצמית- 'נו, למה אני מרגישה כך'... כי המדמה הוא לא אני. אלא עבודה קדושה שאני זוכה לעשות כאן בעולם הזה ובכך גם לתקן עולם במלכות שכי.

אז איך אני אדע?

לאט- לאט, מחפשים ומבקשים למצוא מהי דעת האמת על כל

גם כאן, מבקש העולם להטעות אותנו, לא, את לא מסוגלת, את לא יכולה ולא עכשיו. והרבה מאיר ומגלה את כוחינו האמיתי: "חזק ונתחזק ואל תהיה כפיל הגדול וכגמל אפילו כשמשכהו בחטמו העכבר לא יבעט בו וכל זה מחמת שטות שאין יודע מכחו. אבל נפשי הפקחת וחקקה..." (שיר נעים, תחילת ליקו"מ) ואכן, כשזוכה להתקרב אל הצדיק הזה ולבקש שיאיר בנו את דעתו הקדושה, נראה כי הוא מגלה לנו את כוחותינו האמיתיים לבחור ולברר ולזכות להצלל מעכברים למיניהם בקלות ממש. בעזרת השם.

לסיכום:

על קצה המזלג זכינו לטעום קצת דעת ודוגמאות מאוצר של יראת שמיים. שיש מדמה שמבקש להטעות אותנו, ויש צדיק שיכול להאיר בנו דעת אמת. ועבודתנו הקדושה בעולם הזה היא לחפש ולרצות את דעתו הקדושה ופשוט להאמין לה.

לבדוק ולשאול, 'מה הרבה אומר על...' על פחדים, על איך השם מסתכל עלי, על שבת, על שיעמום פנימי, על לחץ, על שמחה, על התקדמות, על נפילות, על חינוך, על שלום. האם שווה דיבור אחד שאמרת להשם? איך מחזיקים מעמד במה שעובר עלי? ועוד ועוד. כל אחת בתחום הקדוש בו נבחרה דווקא היא לתקן עולם במלכות ש-די ולגלות את מלכות השם יתברך.

לאט לאט, חלק ועוד חלק. עוד חתיכת מח ועוד אחת. בסבלנות, בענווה, בכח הצדיקים- נזכה לתקן את מוחינו עד שימוגר הרע

בשביל להכניס לתוכי את הדעת האמת הזו, אני אתפלל ואזכיר לעצמי את האמת, גם אם אני מרגישה הפוך. כמוכן, לא מתוך האשמה עצמית- 'נו, למה אני מרגישה כך'... כי המדמה הוא לא אני. אלא עבודה קדושה שאני זוכה לעשות כאן בעולם הזה ובכך גם לתקן עולם במלכות שקי

לגמרי מהעולם ומהלב ותמלא הארץ דעה את השם כמים לים מכסים. אמן.

"כי זה לעמת זה עשה אלקים... משבא אדמו"ר ז"ל לעולם, והתחיל להאיר ולהופיע עלינו המדה השמינית שהיא בינה עלאה, שהשיגה בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו וכו', על כן זה לעמת זה גברה ועצמה מאד גם המדה השמינית של הסטרא אחרא שהיא בחינת מדמה, כי בינה דקדושה הוא בחינת מבין דבר מתוך דבר, וזה לעמת זה בינה דסטרא אחרא הוא בחינת מדמה דבר לדבר בשוא והבל.

אבל על כל זאת מדה טובה מרבה, ולעולם ידו על העליונה. כי אף על פי שמרב כבוד המלחמה הכרח להתפסות ולהסתלק מאתנו... אבל לא לעולם יזנח ה' ולא לצח יקצף... ולכן גם אם יעלה לשמים שיאת מלך הדין וכסיל, משם יורידו ויפילו, כי לא ישקט האיש עד אם כלה הדבר אשר דבר, לגאלנו ולרפאנו מתחלואינו העצומים". (כוכבי אור, חכמה ובינה אות לו-לז)

נושא ותחום בחיי. מתוך תפילה כמובן וסבלנות. וגם ידיעה שאני לא לבד- השי"ת עוזר ויעזור לי בעבודת הקודש הזו, והוא גם שלח לי צדיק שהולך לפני, כוחו חזק גם עתה לעזור לי לתקן את מוחי. (זוכרות שגם לכן נסעו החסידים אליו לראש השנה!...) והוא גמר ויגמור, כך הבטיח.

שנעמיק עוד?...

אצל ילדים קטנים אפשר לראות זאת באופן מוחשי. המח שלהם קטן ולאט לאט גדל. רק עכשיו הם התחילו ללמוד את המפה. התרגום שהם יקבלו מהסביבה ובעיקר מאבא ואמא - ישפיע על הבחירה שלהם. ילדונת קטנה יושבת בראש המגלשה. פתאום- הופ, היא מוצאת את עצמה בתחתית המדרון, קרוב קרוב לרצפה. היא 'עשתה גליצה', בקצור. פעולה מבורכת. אם אמא רצה וקוראת בחרדה- 'הצילו, נפלת! אמאל'ה, זה ממש מפחיד!!' הרי שמבינה הזאטוטה שהיא בעצם חוותה עכשיו התרסקות כואבת. לא רוצה עוד פעם לנסות לעלות. גינה היא מקום מסוכן. ואם אמא יושבת בנחת וצוהלת 'איזה יופי! התגלצת! גדולה! עכשיו תעלי עוד פעם!' אם כך- מדדה שוב הקטנה מתוך תחושת הצלחה מופלגת. איזה כיף כאן!

ועכשיו נעבור לנמשל...

גם בתוכינו יש חלקים קטנים ונמוכים יותר. ולאט לאט, עם החיפוש והתפילה אנו זוכים לגדל אותם עוד ועוד. נניח אשה עובדת על עצמה שלא לכעוס. מתאמצת ומנסה ו- אוי, נופלת. שוב קמה, מחייכת. מתחילה מחדש. ושוב 'חוטפת זבנג' מהיצר הרע. עוד פעם ועוד. העולם שמטעה אותנו לגמרי יפטר בזלזול- 'נו, מה שווה הרגע שהתאפקת והתאמצת לכבוש את הכעס, אח"כ נפלת. עזבי, זה לא בשבילך'. ואז אין כבר כח להלחם ואולי אפילו מחליטים שלא צריך.

התסכול שלנו הוא כמו אותו זאטוט שאפו נמעך לשמשת חלון האטובוס: "אמא תראי, אנחנו לא זזים וכל הפרחים והבניינים נוסעים הפוך..." ואמא, שיש לה יותר דעת ממחמלה המתוק מסבירה בביטחון: "לא חמודי. זה רק נדמה כך... באמת אנחנו נוסעים ומתקדמים עוד ועוד".

כי כך הדעת האמיתית של צדיק מלמדת: "כשאדם נכנס בעבודת השם אִזֵּי הַדָּרָךְ שֶׁמֵרְאִין לוֹ הַתְּרַקְוֹת וְנִדְמָה לוֹ שֶׁמֵרְחִיקִין אוֹתוֹ מִלְמַעְלָה". שומעת? כך לוחש בלב קול של צדיק אמיתי, קודם כל, את בדרך הנכונה. נכנסת לעבודת השם. ומה שנדמה לך שמרחיקים אותך? זו לא אמת. זה נדמה לך. יודעת מה האמת? מה הפרוש הנכון והמדויק של המציאות שלך?-"ובאמת כל ההתרקוה הוא רק כלו התקרבות". (ליקו"מ, תורה מח) איזה יופי! איזה פרוש משמח ומעודד למקום שלי. אני אתחיל מחדש! אני אמשיך להילחם...

ועכשיו דוגמא מהכיוון השני-

"גם נדמו כל התאוות של העולם, כמו עמודי אור הנכנסין בבית מן אור החמה פנראה בחוש, שהם נדמין לעמודים מחמת הזריחה של החמה, וכאלו רוצים לתפס אותן העמודי אור, שתופסים ותופסים ואין בתוהו הדי כלום..." (שיחות הר"ן, ו)

תאוות, רצונות לא טובים. העולם שמטעה מבקש לפתות. להבטיח שהתאוה הזו, או חלילה העברה היא מעניינת ומושכת ושווה, ואני חייבת וכו'. רח"ל והיל"ת! ובינינו- זה נראה כל כך אמיתי... אבל דעת אמיתית מגלה- ש'תופסים ותופסים ואין בתוהו היד כלום'...

ולגבי הכוחות האמיתיים שלנו להלחם ולבחור?

**“פתאום הוא הוציא את
החגורה שלו. רעדנו
ממה שהולך להיות... הוא
נגש לפינת החדר ונתן
דפיקה עזה עם החגורה
על השידה. עד הבוקר
לא העזנו לזוז...”**

היה לבקש ממנו משהו היתה, לגרום לו לחשוב שזה יחזק או שמהמישהו, ואז הוא היה מוכן לעשות הכל.

למנועים היינו 'משתגעים' ידענו את סדר היום המוקדם שלו והתכנון המדויק, אבל משהו התחיל לשפוך בפניו את הלב, והוא היה נוצר הכל! נותן לו מהממה היקר בהרגשה שאין לו משהו חשוב יותר מזה מקשים מתעניין ומאזין.

לפני שבועיים, באמצע הלילה הוא החליק מהכסא ונפל. שעתים שכב ולא קרא לעזרה, כדי שאמא לא תתעורר. "לא נורא", הוא אמר, "התפללתי בינתיים, היה לי נס! לא נשברה לי חיד, לא קרו נזקים גדולים."

עשינו עליו סקר בין כולנו, הן מסכמות, הוא אף פעם לא דבר רע על יהודים! אי אפשר היה לשמוע אותו אומר דיבורי גנאי, ואם ניסו להוציא ממנו לשון הרע בכוח, הוא היה מתחמק.

הייתי אהב בבית החולים, מספרת אחת הבנות. לאחר בדיקה הוא שאל את האה המטפל "אין קוראים לך ולאמך? אני רוצה לברך אותך."

האח הבן נגמם "אני ערבי..."

"אז מה?" הוא אמר לו וברך אותו.

בתו הצעירה מספרת: 'הגעתי יום אחד לבקרו בדיוק בעת קבלת החריפות החדשה לו: "טאטא יש לך הרבה סוכריות!"

"ועוד כאלו סוכריות..." הוא הגיב,

"שהן על כל הערבים, שימותו", אמרתי.

"שהן", הוא עצר אותי, "יהודי לא מדבר ככה! את שונאי ישראל ה' יעניש, אבל אנחנו לא צריכים להוציא קללה מהפה..."

אפילו מטאג, הגוי של "השול", בכה אחרי הלוויה. הוא שאל - מי עכשיו יתפלל על העולם?

אך, הבנות רוצות להבהיר את צדד השני של המטבע: היה מאד חשוב לו לפרנס רק יהודים. הוא היה צריך לשלם אפילו כפול!

בחורים רבים הגיעו לאכול עמו בשבתות, ובאמצע שבוע הם היו לו ממש כמו בנים. הוא דאג להם, הגיש להם אוכל, כיבד אותם, ובעיקר דאג להם גם ברוחניות. הוא ידע מהי הדרך להלך בה עם כל אחד ולכוון אותם להלכה בעדינות. אחד מהם נטל את הכוס לברכה ואחזה ביד שמאל. שאלו אבינו בעדינות: "אולי אתה שמאלי?"

'אפילו כשהוא עוד היה ילד, מספרת אחותו הגדולה, הוא היה היחיד בבית שלא עברו 'בספוג'!

הייתה לנו מתיחות יומה שגדלה אצל סבתא שלנו גם אנו התגוררנו אצלה בתקופה הזו. בכל ליל שבת הוא היה מברך אותה ברכת אב. לפני גיל שנים עשרה הוא אמר לה שעוד מעט הוא כבר

| אור הנעלם |
חידה - ש. פרידמן

השימוש בו אסור

ויכול לשבור

רבינו לא מכיר אותו בכלל

שלא מדעת- זה בוודאי

הגרלה על זיכוי של חמשים
ש"ח בחנויות נבחרות
תיערך בין הפותרים
נכונה עד לתאריך
כ"ה בשבט תשפ"ה

הזוכה לחודש
אלול: א. יוליארה,
צפת
הודעה נשלחה לזוכה

פתרונות יש להקליט בקו המעו כות בשלוחה ו

079-5682867

או לשלוח פקס: 077-3180237
עד לתאריך כ"ה בשבט תשפ"ה

יותר מסימנים בראש השנה. גם האמא יכולה לתת סימנים, וילדים צריכים דברים חשובים יותר, הם צריכים יראת שמים, הם צריכים סייעתא דישמיא, ואת כל זה ויותר יביא הבעל אם יסע לראש השנה.

האשה חיבת להרגיש שזה בשבילה, כשהיא מרגישה שזה בשבילה - זה כבר לא קשה. אמנם טכנית יש קשיים, אבל כשהמטרה ברורה - דבר לא עומד בדור.

אני מודה לה' שבעלי לא כפה ולא הנחית עלי שום דבר, כך שזה גרם שההתנגדות שלי התנדפה ברגע שהבנתי, ולא יצרה התנגדות חדשה. זה עזר לי להיות חזקה עם זה, למרות שהייתה התנגדות טבועה בדם, גם במשפחה שלי וגם במשפחה שלו.

בתחילה לא כולם ידעו שאנחנו מתקרבים, אולם כשנולד לנו בן אחרי כמה בנות, קראנו לו נחמן. אנשים צחקו על השם, הם שרו שירי ברסלב בברית, והייתי חסו לזה כאל קוריוז משעשע. אך מאז הוחתמנו - אנחנו ברסלבים, אי אפשר להסתיר...

פעם שאל אותי בני הנשוי, למה הברסלב'רס כל כך סובלים. היה להם סיפור בקהילה עם משפחה טובה שלא התקבלה למוסדות בגלל שהם ברסלבים. בני היה ממורמר. אמרתי לו: צדיק, אם לא היו סובלים בשביל זה, לא הייתה בחירה! ברסלב זה הטוב האמיתי! זה מושלם, אם היו רוצים אותו בכל מקום, כולם היו נהיים ברסלבים...

ההתנגדות היא משהו שיוצר חיבור, כמו שהרבי אומר - שהמניעות הן להגביר את החשק.

אנחנו ראינו את זה ממש בחוש. היה לבעלי קרוב משפחה, בחור צעיר שקצת התחיל להתדרדר. הוא הגיע עם חבורה של עוד 'מחפשים את עצמם', לאומן בראש השנה. בעלי לא היה מזהה אותו אם לא שהוא עצמו פנה לבעלי. הוא סיפר לבעלי שהוא רחוק, שהוא אבוד, שהוא לא פתח תהילים שנים, ופה - הוא פתח, היה לו ממש הרהור תשובה.

בעלי מאוד התרגש. אולם מה שקרה אחר כך זה שהרחיקו אותו מברסלב. היום הוא שומר תורה ומצוות ברמה מסויימת, וכך המשפחה שלו מקבלת אותו. בתור ברסלב'ר - לא היו גאים בו. עדיף מודרני מחסיד ברסלב. וזה כו א ב. שנים לאחר הסיפור הזה, הוא שאל את בעלי - מה מרגישים באומן. הנשמה שלו מתגעגעת למה שהיא חוותה, אבל המשפחה, והתמיכה שהוא לא יקבל - זה קשה לו, ולכן הוא עדיין רחוק. בעלי פחד לענות לו - הוא אמר לו - אני פוחד לומר לך כי אז תתחילו גם אתה וגם אבא שלך לבוא...

בעלי לא רוצה להכריח, ולא לכפות, הוא מצא את האמת שלו, אבל מי שלא בא מעצמו - מפסיד. הרבי בעצמו אמר פעם שבמקום של התנגדות, מותר לומר דברים שלו, שלא בשם אומרו, וכך בעלי נוהג. המשפחה שלנו מאוד מגוונת, ולא כל ילדינו ברסלבים.

אבל ראינו שכל הצער והבושות - היו באמת להגביר את החשק. בגלל היחס של המשפחה לברסלב - נהיינו יותר חזקים וברורים באמת שלנו. ואם אני צריכה לומר משהו לנשים מהחוויה שלי, מהניסיון שלי - זה להתחבר לצדיק יותר. להתקשר ולהאמין בצדיק האמיתי, שהוא ממשיך אלינו את הכח החי והמחיה!

7*02

התנאה
לפניו...

המון חודש במחלקת רקמה. פרוות יוקרתיות. גדול ברסלב במבחר ענק | מפיז לחלוח. נרתיקי שור ועוד...| טליתות וציציות מכל הסוגים. פתיל תכלת ראדין. ברוך, ארגמן, פורפירא | כל סוגי הקשירות, חוליות האר"י ועוד... | כיפת "הופמן" אור המאיר" ויאקאב"ס חלק ומדגם | מגון סובלימציות וקישוטים לכיפה | מחירים ללא תחרות

ויספיש - בית שחש

בן איש חי 73 | 02-5024592

שעות פתיחה:

ימים א'-ה': 8:00-5:00 אחה"צ. יום שישי: 10:00-11:30

המסע החדש

אל אמריקה החומרית של הימים ההם, כשכלל ישראל נמצא בסכנת התבוללות
קיומית מפציע החסיד ר' צבי אריה רוזנפלד, ומחולל את הבלתי יאמן. לעיתים
אף עמד בסכנת חיים של ממש כשהוא ממשיך בדבקות עצומה בהפצת אורו של
הנחל נובע / בשיחה מיוחדת משרטטת ביתו מרת ג. לרמר את דמותו הגדולה
ומעט ממה שהצליח לחולל במדינת הזהב / מסמך מרתק

א רבים הכירו את היהודי הצנוע הזה, ר' צבי אריה רזנפלד, 'ליאו', בשמו האמריקאי. אך מי שזכה - קיבל ממנו אוצרות של יראת שמיים, והכוונה ישירה לדרכו של רבינו, דרך חסידי ברסלב השורשיים מהדור הקודם. נפגשנו לשיחה מרתקת עם בתו, אשת חבר להרה"ח ר' חיים מנחם קרמר שליט"א, וקיבלנו הצצה נדירה לחיים של חסיד לוחט, שלא נח ולא שקט, ועשה נפשות רבות לרבינו ז"ל.

כשניסו ליצור קשר עם הגברת גיטה קרמר, אשת הרה"ח ר' חיים קרמר מ'מכון נחלת צבי', ובתו של רבי צבי אריה רזנפלד זצ"ל, היא ענתה בענווה: "חוששני שאני אשה פשוטה..." אבל הצלחנו לשכנע אותה שדווקא מאנשים פשוטים אנחנו רוצים לשמוע. ברסלב אינה עניין בדווקא של "דבניות גדולות", רק של ניסיון פשוט ללכת בדרכו של הרב. המיד ניתן לשאוב השראה מנשים שמנסות ללכת לאורו של רביה"ק, מאפשרות בשמחה ואפילו דוחפות ופועלות ממניעים מרגשים למען המטרה הקדושה של הפצת תורתו של רבינו ז"ל.

'משפחה של ברסלב'

ספרי לנו בבקשה על אביו, מה הרקע שלו, היכן נולד והיכן גדל?

אבי ז"ל נולד בקרמנצ'וק שבאוקראינה, בשנת תרפ"ב. המשפחה היגרה לארה"ב בהיותו פועל, והוא גדל באמריקה החומרית של פעם. אביו היה חסיד ברסלב, צאצא של ר' אהרן, רבה של ברסלב, מגדולי תלמידי רבינו. הוא גידל את ילדיו בהשקפה חסידית, ושלה אותם למוסדות הכי טובים שהיו. אבי למד בישיבת רבי חיים ברלין, ולאחר מכן בישיבת 'תורה ודעת' הנוודעת. בשנים שלאחר השפל הכלכלי הגדול שארע בשנת תרפ"ט - עמלו הוריו בכל כוחם לפרנס את המשפחה ולשלם את שכר הלימוד הגבוה של תלמודי התורה והישיבות.

בתקופה זו, נחלו מאמציו של אביו, ר' ישראל אבא, ועוד חסידי ברסלב - פרי, ור' אברהם שטרנהארץ, מורו ורבו של ר' ישראל אבא - קיבל אשרת יציאה מברית המועצות. גם ר' אליה חיים רוזין הצליח להינצל בנס מציפורני הקומוניסטים, ועלה גם הוא לארץ ישראל באותה תקופה. וכך התחילה תקומתה של חסידות ברסלב שגססה באוקראינה - ועברה לארץ ישראל.

עד לאותו זמן, ידע ר' צבי אריה הצעיר, וגם אחיו, שהם 'משפחה של ברסלב'. הם לא העמיקו בכך, ולא היתה משמעות מיוחדת לעניין. האבא היה לומד תורות ברסלב בשולחן שבת, ופחות או יותר בכך הסתכמה ברסלב בשבילם.

בזמנים הללו, היהדות החרדית בארצות הברית היתה במלחמה קשה על עצם הישרדותה. המגמה הכללית היתה הידרדרות רוחנית, ורוב רובם של הצעירים היו פחות דתיים מהוריהם. כך, שבקרב החרדים לא היו הבדלים בין ליטאים לחסידים, ובוודאי שלא בין החסידיות השונות. מה שהיה ברור זה הבדלים בשמירת מצוות, אך הסגנון וההשתייכות לא 'תפסו' אז מקום, כי היו עניינים 'בוערים' יותר בשמירת היהדות.

לאחר פטירת אביו, שהיה מסור לענייני רבינו, והיה אוסף כסף בעבור חסידי ברסלב בארצה"ק, נוצר קשר בינו לבין ר' אברהם שטרנהארץ שאז עלה לארץ והחל ביניהם קשר של מכתבים. כך נקשרו התלמידים האוהבים, ומאז, כמו שאומרים, הכל היסטוריה.

אבי דבק ברבינו, ובתלמידיו, והיה חסיד מיוחד, חסיד שונה - בלבשו האמריקאי - אך המכובד והמוקפד, הלך בכל כוחו בדרכיו של הרבי, ועשה המון למענו ולמען החסידים. בכל השנים אסף כסף, ומוסדות ברסלב בארץ קיבלו המון צדקה שהוא בעצמו אסף.

כיצד הפיץ אביו את ברסלב?

אבי היה התגלמות וסמל האמונה. לא יכלו לגדול אצלו או לחסות בצילו בלי להאמין במאה אחוז בכל דבר קדוש. אבי הגיע לאמריקה ממש לפני מלחמת העולם השנייה, ומיד לאחריה, אחרי שגדל והתחנך במוסדות הטובים ביותר שהיו קיימים אז, עסק בכל עוז בהפצת יהדות, תורה וקדושה. הוא היה ממש הסמל של 'במקום שאין אנשים השתדל להיות אישי'.

הוא עסק בעיקר בהוראה, ועבר ממשרה למשרה כשמטרתו היא הגברת קיום המצוות, וחיזוק הקדושה אצל היהודים באמריקה שהתחילו להתרחק. הוא המשיך לעבוד גם כשאימו עליו שיפטרו אותו, או איומים קשים יותר... גם כשהאשימו אותו ב'הדתה'... הורים כעסו על כך ששכנע את ילדיהם לא להמשיך למכללות רק לעבור ללמוד בישיבות קדושות. אבי לא נרתע משום קושי ומשום איום, ועד שלא קיבל מכתב פיטורין, והאמת שגם אחריו - היה ממשיך במלאכת הקודש שלו. הוא היה מלכד את תלמידיו שנכרכו אחריו כמו פרפרים לצוף והיה מכניס בהם קדושה ו'ברסלב'.

נלכדו ברשת

אבי לא היה מזכיר את ברסלב באופן ישיר בשיחותיו, בוודאי לא בהתחלה. הוא היה מלמד את תלמידיו וחניכיו פשוט יהדות. להיות יהודי טוב, יהודי כשר וירא שמים. הוא לימד את תלמידיו לדבר עם ה', הוא היה מלא אמונה ושמחה, שזה עצמו השפיע על תלמידיו לרצות להיות כמוהו, מה שיגרם לכך, שבגלל שהם כל כך העריצו אותו - באופן של דבר הם רצו לחקות אותו, ונהיו חסידי ברסלב בעצמם.

הוא היה עסוק בהפצה כל היום. מלבד השיעורים הרשמיים עליהם

כאשר שאלו את הרה"ח רבי נחמן מטולטשין שיספר מופת מרבינו, ענה ואמר "מופת?! אני הוא מופת של הרבי!"

גולשים, פוגשים כמעט את הצילומים שהוא מעיין בהם. "הגידול נמצא סמוך לבלוטת הלימפה. ייתכן והיא תיפגע". מרים אלינו מבט, סוף סוף. "ממ... מה זה אומר?" מילותיו רועדות. "המשמעות העיקרית היא, שבנימין יאבד את חוש הטעם לצמיתות". קור זוחל בגבי, מתפתל כמו נחש ארוך, רעב. משחרר לטעם חדש. מוצא תמיד חול. ככה בנימין הולך להיות?! "תקוו לטוב", אוסף מסמכים, מושיט יד. "אחרי הכל, גיליתם את הגידול בשלב מוקדם. יש סיכויים טובים". כושלים החוצה. כסא מזדמן אוסף אותי. מליטה פנים, בכי שוטף אותי, מטלטל. כאב של אמא הוא סכין. חותך בבשר חי. אני נקרעת. בעלי נוגס שפתיים. לובן שולט בהן. מחטט בכיס, שולה נייד. "אני מתקשר לאונקולוג מאומן". עיני בשעון, מנסה לחשב קווי אורך ורוחב. "הוא זמין עשרים וארבע שעות. ככה אמר". יוצא מהמחלקה. אני מוחה דמעות, מטשטשת עקבות. יוצאת אל הספסלים בחוץ. בנימין יושב שם, מעיין במשניות כיס. "אמא?" מרים מבט תם לעברי, "מה הרופא אמר?" מושכת אותו לחיבוק, מצווה על דמעות להישאר בשקיקים. מספרת בעדינות, מטשטשת פרטים. לא רוצה להבהיל. הוא חכם, בנימין. מבין את מה שלא נאמר. שואל שאלות. מסיק מסקנות. בן שלוש עשרה בסך הכל. קטן בשביל להיות במקום הזה, גדול כדי להבין את המשמעות. בסוף הוא אומר משפט שמדהים אותי: "אני בטוח שיהיה בסדר, בעז"ה. הייתי בר"ה אצל רבינו. התפללתי שם". שותקת. נותנת למילים לחלחל בי. לא שואלת מה פתאום 'רבינו'. לא מקשה מניין הביטחון. רק לוחשת עם דמעות שלא מצליחה לעצור: "תתפלל עוד, ילד שלי".

יום הניתוח מגיע. הפרופסור מקבל אותנו בחיוך מאופק, אדיב יותר אחרי השיחה עם הקולגה מארה"ב. לחייו של בנימין מקבלות גוון ירוק, מתאימות עצמן לבגד הסטרילי. לא אלאה אתכם בדיבורים אודות הפאניקה של בנימין, ושלנו. אחסוך מכם את התיאורים על ההמתנה מחוץ לחדר ניתוח. רק מי שנכח שם יבין. מאחלת שלא תבינו לעולם. אדלג על מספר ה"תיקון הכללי" שאמרת, על הקוויטלאך שבעלי שלח לאומן בעידודי, על ה"פדיון" שנתרם לציון. נגיע ללב העניין. לליבו של הנס. הניתוח הסתיים. פרופסור יוצא, מסמן לנו לגשת. מדווח על מהלך הניתוח. "בלוטת הלימפה לא נפגעה", אנחנו נושמים לרווחה. אני מרימה עיני למעלה בתודה. "הביופסיה נשלחה למעבדה. תשובה תגיע בעוד עשרה ימים". עד אז אנחנו תפילה.

עשרה ימים אחרי הניתוח, אנחנו יוצרים קשר עם סוכן נסיעות. פעם ראשונה מבקשים לקנות כרטיסים באמצע שנה. פעם ראשונה שאני מצטרפת. מוכרחה לבוא, לטעום. להודות על נס, על גילוי מוקדם שמנע מהגידול להתפתח. להודות על ילד שקבלתי במתנה, ועל דרך חדשה-ישנה שנפתחה בפני.

מקררים מפלצתיים המשתרעים על פני שטח עצום, סירים מימות עמרפל, וכורת אנשים שרוחשת על המפעל האדיר הזה. בחלקו החיצוני של המתחם ממוקמים חדרי האוכל. כשבעה אולמות גדולים, כל אחד שווה בגודלו לאולם חתונות סטנדרטי. מאות שולחנות, עשרות אלפי כיסאות. כמה סיכויים יש לבחור ישיבה ליטאי מב"ב, להתיישב דווקא על יד אונקולוג אמריקאי? מעטים מאד, אם לא יד ההשגחה שהניחה בידו של בנימין כרטיס במספר B87 ולאותו רופא את המספר העוקב. באומן, כמו באומן, נופלות המחיצות. וכששירת "אשרינו" נישאת בחלל, זקנים עם נערים, חסידים וותיקים לצד מקורבים חדשים, פוצחים יחד בריקוד של שמחה. האמריקאי תופס בידו של בנימין ורוקד אתו בהתלהבות. במשך הסעודה הוא מספר לבעלי ולבנים המרותקים על מסע ההתקרבות שלו. "אפשר לדבר איתך ביחידות?" פונה אליו בסוף הסעודה, רומז על הבנים. בעלי הולך אחריו למקום צדדי. "יו נוא, בארה"ב, אני להיות שמה פרופסור מומחית. לדעת מנתח כל מיני פרובלמ'ס". לוחש כממתיק סוד. "יפה. יפה מאד". לא מבין איך קשור לזה. "אני להסתכל בניומין שלך. בחור וורי גוד", מניף אגודל, "אבל פרובלם קטן". בעלי נדרך. מה פסול מצא בשייב-בוחער הטרי? "פה", ממקד אצבע בנקודה כלשהי בצוואר, "אי אז אהמ... כדור". מרגע לרגע השיחה נהיית משונה. "כדור?!". "יס. לא כדור אמיתית. מתנפח שמה כמו כדור". אה. הנפיחות היא בצוואר. כבר תקופה ארוכה נוכחת שם, קטנה ולא מורגשת. "זה בסדר", מרגיע את הפרופסור, "לא כואב לו ולא שום דבר. כנראה קשור להתבגרות". "נואו, נואו", מניד ראש נחרץ. "אני לדעת מה זה ביקו'ס אני אונקולוג", המילה האחרונה מעבירה צמרמורת, "לבחון הרבה כאלה... גידולים". זה כבר מבהיל מאד. ייתכן שהנפיחות התמימה לא כזו תמימה כפי שהיא נראית? יתכן שמדובר חלילה ב...גידול??? "אולי אתה מסכים אני לבדוק זאת?" בנימין נקרא הצידה. לחיצה פה, לחיצה שם. "מתי אתה קאם יזרעאל, מייד אתה לקחת אותו הוספיטל, יס?" מהנהן בחדרה, מנסה להרגיע בעיניו את בנימין. האונקולוג טופח על שכמו, "נו, אנחנו לזכות טו קאם רבי נחמן. דאווענען". בזמן שנשאר הוא מתפלל, תפילות כאלו, כמי שחיי בנו נתונים בכף המאזניים. בנימין נשאר בינתיים מחוץ לתמונה. במוצאי ר"ה אני שומעת על החשש. "אולי הוא סתם אומר?" תקווה מקופלת בכל מילה שלי. "לא. הוא אונקולוג רציני. בררת". בהלה מפרפרת לי בלב. "המספר שלו אצלי. ביקש שנתייעץ". מדחיקה פחד, מוציאה הפניה ל'תל השומר'. כמה שעות אחרי שגלגלי המטוס פוגשים בכביש הארץ, אנחנו שם.

רנטגן. אולטרא-סאונד. סי.טי.אם.א.ר.אי. רק בדיקת ביופסיה נעדרה מהרשימה. "דיגימה מהגידול ניקח תוך כדי ניתוח", משקף מוזהב מתיישר. פרופסור מחדיר מבט, "רק אז נוכל לדעת מה מצבו: ממאיר או שפיר". קירות חגים מולי, לוקחים איתם חדר שלם למחול מסחרר. "גברת, את איתנו?" דפיקות על שולחן פורמייקה מכריחות אותי להתאושש. יד רועדת מניחה מולי בקבוק מים קטן. לוגמת במאמץ, מבחינה בחיוורון שפושט בבעלי. "במקרה והגידול יתגלה כממאיר", ממשיך לירות, "יצטרך בנכם לעבור סדרת הקרנות. על כל המשמעות". לב מגביר דופק. דמיון משתולל. רואה את בנימין עם קרחת בוהקת, פיג'מה מודפסת תלויה עליו, רזה וחלוש. מתכווצת. התיאור מכאיב לי פיזית. "עוד פרט קטן לפני שאנחנו ניגשים לניתוח". משקפיים

**יש לך סיפור חיים אמיתי המתאים למדור זה?
תוכלי להקליט בקצרה בקו 079-5682867 בשלוחה
1, או לשלוח לפקס 077-3180237 - שם וטלפון
חובה, ניתן לבקש פרסום בעילום שם.**

אוצרות שביןנו...

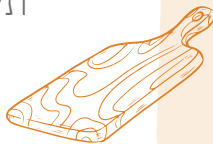
מדור חדש
לבנות
הנעורים

מתכון חדש מלא ישן... עתיק יומין

בית היוצר: נאמן למקור

"זה כלל גדול בעבודת השם: שלא ישים לנגד עיניו כי אם אותו היום... כי אין לאדם בעולמו כי אם אותו היום ואותו השעה שעומד בו, כי יום המחרת הוא עולם אחר לגמרי "היום אם בקולו תשמעו" - "היום" דייקא, והבן"

(ליקוטי מוהר"ן, תורה ער"ב)

ומרחיבה המוח.

בין להעביר את היום (האתמול..) באילוץ וניתוק לבין לקום עם חיוך, שמחה וסיפוק.
בין לשרוד את הימים לבין לחיות את החיים.
הן בצרכים נוספים - לא יחשוב מהימים הבאים, הסירי ממך כל לחץ, סלקי את יצר הדאגה באופן נחרץ.
חשבי רק על מטלותיך העכשוויות ולא על כל רשימותיך העולות על גדות.
השליכי עצמך על יוצרך, כבן המתחטא - תפני לפני קונך.
נסי להטמיע בך רוגע, החדירי בך הישענות ואמונה.
כך תזכי לשלוות הבוטח, ויהיה לך מלוא העוצמה והכוח.
"כי כשרוצין לכנס בעבודת השם, נדמה להאדם כאלו הוא משא כבד, ואי אפשר לו לישא משא כבד כזו, אבל כשיחשב שאין לו רק אותו היום, לא יהיה לו משא כלל"

(ליקו"מ, שם)

רכיבים:

1. באיזה חדר ישבצוני במחנה השנתי, האם יקראו לי למפגש החברתי, איך נמנית אני בחבורה הנחשקת, ולקו הקבוצתי אהיה מחוברת?
2. חיי חברות את שלהם דורשים, תקציב אין למגוון הפיתויים, בסחרחורת עושקים ואת הארנק מנקים, מה באמת עושים?
3. עומס מטלות חובה ורשות, קורסת תחת עול ואחריות, דרישות מבית ומחוץ, מה מבין כולם הכי נחוץ?
4. גדלתי בשנה, עליתי כיתה, שעות לא שעות, שינוי מערכות, התפצלות למסלולים, איך אשתלב בכלל השינויים?
5. רווקות ושאינן רווקות, תשוקתי להימנות בכיתת נשואות, אך עדיין חתני מתמהמה, כיצד שמחה אביע ואת הדכדוך אכניע?

אופן ההכנה:

את הפחד תמיני, ולגורמים, סיבות ומניעים תפרטי, עשי לך סדר בראש ובדיבור לעצמך השמיעי:
כי הרבה נתן לך כלי לא ראשון ולא שני, אלא כלי שהוא פשוט מעשי.
"היום דייקא והבן" - כל יום לעצמו, דורש את מטלותיו הרבות שלו.
ממחר הסירי דאגותיך, כי עכשיו את ב'היום' - להתעסק במחר הוא לא מענייניך,
הרפי והתמקדי מה רוצה ממני היום הבורא, כך לא תדחי גם ליום המשנה,
תוכלי לחיות שלוות חיים, איכות נושקת שיאים,
הן בעבודת השם - מחר אתחיל מתחילה, מחר אתפלל בכוונה, חלילה וחס, תחטפי כל רגע חדש.
עצרי והתבונני מה אוכל להשיג עוד עכשיו, כי גם רצון קטן נחשב.
אף אם הנך תוך כדי הפעולה, יכולה את להרים, להגביה ולרומם אותה.
אל תתיישי מבעוד מועד, כי כל רגע ועשייה הוא סופר ומודד.
אספי את עצמך מחדש כל הזמן, כי כל רגע ורגע מכוון.
כך תצברי אוצרות ויהלומים, מבריקים, נוצצים לנצח נצחים.
לא תרגישי שחיקה או הרגל, רק תחושי בכל עצמותיך את ההבל.
בין לעבוד את הבורא כמו אמש לבין לעבדו היום מחדש, עם כל ההרגש.
בין עבודת ה' ששואבת ממך כוח לבין עבודת ה' שממלאה

הארות:

"שם תהא קבורתכם" - שם ולא פה, מלהגיע לשם היזיהרי, כי פה לא תיקברי.
התעקשי לזכות, לעלות לדרגות, לטפס לפסגות, לגעת בגבעות.
להגיע לגבהות, לכבוש עוד טפח ביהדות.
עלי והצלחתי, כך תאירי!
כי מחר כבר מידי מאוחר!

| בדיחותא |

זווית מחויכת וזריקת כח

מעשה ומילתא על זכרון יום המיתה

לאחר התלבטויות רבות, חישובים ומסקנות הגעתי למסקנה המתבקשת שעם כל הסדנאות והשיטות שקיימות בדור ה'עקבתא' צריך שיהיה גם משהו משלנו! סדנא על פי דרכו ועצותיו של רבינו.

מיד עברתי לקיים לעובדה ולמעשה והחלטתי שלסדנא יקראו "סדנת אחרית הימים", או מדויק יותר: "סדנת היום שאחרי". וכך אחרי שכבר היו לו לסדנא "שם ושארית", התחלתי בביסוס עקרונות הגישה. אז כך, קודם כל, הסדנא תוגש בקונספט וברוח של ה"מילתא דשטותא". שהרי רבינו כבר גילה שכל החולאים הם מחמת עצבות ומרה שחורה, ומעתה, המוטיב העיקרי יהיה "להזכיר לו יום המיתה".

וכך, כמו אשת חיל אמיתית, חגרת ביעוז מותני, והחילותי מתכננת את מהלך העניינים...

אחרי שנתחיל את הסדנא עם תרגילי נשימה והרפיה ונגיע לתחושה מוחשית של רוגע ושלווה. נמשיך בתרגיל הראשון, תרגיל ייחודי שיעיל במיוחד למצבי משבר קיצוניים או רגעי ייאוש וחוסר אונים, בהם הערך והדימוי העצמי שלך שואפים לאפס אחד גדול.

זה יכול להיות ברגע שאת קורסת על הספה בסלון שמזכיר יותר את סדום ועמורה. הרצפה שמולך זרועה בזאטוטים רבים שהחליטו משום מה לשטוף אותה עם איגולאים, ובקיצור... למול עיניך יורדים לטמיון כל הסדר והניקיון עליהם עמלת רק אתמול.

אז, כשאת מרגישה את הדם עולה אט אט לראשך, כשלבך דופק בחוזקה ומעיניך כמעט ויוצאים גיצי אש, אז, ממש רגע לפני שזה מתפוצץ...

עצרי, נשמי עמוק, והתחילי בדמיון המודרך: דמייני בעיני רוחך שאת פותחת כהרגלך את 'אבקשה לבית', מסוקרנת לראות על מה כתבו הפעם בגיליון המושקע.

את מעלעלת בין דפוי הטריים של הגיליון, ואז, איפשהו שם בין הדפים האמצעיים, את רואה את הכתבה שמספרת על אותה יקרה משות אנשי שלומנו שנפטרה ביום האחרון לחייה. בין השורות יירשם על דביקותה ומסירותה לכל דבר שבקדושה, ועל תמיכתה העצומה בדרכו של בעלה שהיה חסיד ברסלב בכל הרמ"ח והשס"ה. את קוראת על התמסרותה הרבה לגידול ילדיה ועל ליבה הטוב והשופע שהיה חם ובוהר לכל דבר שבקדושה.

אחרי קריאה של כמה שורות נוספות את מגלה פתאום ששם האשה - כשמך, ואת, ולא אחרת - היא אותה 'אשה גדולה'. בשולי הכתבה את רואה תמונה של מטבח די מוכר, זה בעצם המטבח שלך מאתמול. המטבח הפשוט והלא עדכני, עם מייבש הכלים הישן מפלסטיק, והשיש שנראה מתאים יותר לשנות התשעים. במרכז התמונה מופיע הכיור הבשרי, ממנו מבצבצים שני סירים נוטפי שומן שעוד לא נמצא מי שיטפל בהם וידאג לניקיונם... ואז את שמה לב לכיתוב מתחת לתמונה: "המטבח, בו בישלה במסירות ובאהבה את מאכליה הערבים שהשיעו את נפש ילדיה הרכים, ונתנו להם כח לעסוק בעבודת ה'".

את ממשיכה בקריאה, מתפעלת ונרגשת מגדולתה העצומה, ואת אט, שבה אליך ההכרה, כי אכן! מי כמוך אשה יהודיה יקרה! שמחה מתפשטת בליבך ורגליך כבר יוצאות מאליהן בריקוד עם ילדיך המתוקים שעוד יגדלו ויהיו לצאצאים יקרים, חסידי ברסלב שמאירים את העולם!

בפיך מושרות המילים: "עוז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון..."

אמר, שכמה פעמים צייר לעמו ענייני מיתה, כאילו הוא מת ממש, עד שהרגיש טעם מיתה ממש. גם אני שמעתי שאמר שבימי נעוריו היה מצייר לעמו מיתתו ואיך יבכו עליו וכו'

וצייר לעצמו כל ענייני מיתה, ואמר שהוא מלאכה לצייר לעצמו זאת היטב... (שיחות הר"ן ק"צ)

מפנקים את רגישי הגלוטן

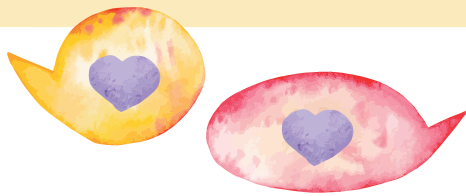
בהשגחת הכר"ץ
הש"ס
התש"פ

מבחר גדול וייחודי לרגישי גלוטן
בברכת "המוציא" ו"מזונות"

מזכירות: 0583206214 9:00-13:00 / mg0527694405@gmail.com
לנוחיותכם קו מידע לפרטי נקודות המכירה באיזורים: 04-3132028

מז"כ ניתן להזמין ישירות בכמות גדולה ובמחירי חנות המפעל במייל או במזכירות
הזמנות מתבצעות בימי ראשון עד השעה 16:00

על מרת אדל בת הבעל שם טוב הקדוש,
מספר: "שבל היום התהלכה עם כסופים
להשי"ת, ושאלה עצמה, מה עוד יכולה
אני לעשות דבר שיהיה לרצוני ותברך"

| שיחות מלב אל לב |

א. הכהן ♥

לברר את הפחדים שבלב

ח. בלום, ירושלים. רבינו הקדוש אומר ש" היצר הרע דומה כמו מי שהולך ורץ בין בני אדם וידו סגורה ואין אדם יודע מה בתוכה, והוא מרמה בני אדם ושואל לכל אחד: "מה אני אוהב", ולכל אחד נדמה כאילו הוא אוהב מה שהוא מתאוה. ועל כן הכל רצים אחריו, כי כל אחד סובר שיש בידו מה שהוא חפץ. ואחר כך הוא פותח את ידו ואין בה כלום." (שיחות הר"ן, ו)

רבינו הקדוש מדגים זאת על כל התאוות של העולם. וגם כאן, לענין הפחד - אפשר להגיד שהיצר הרע עובד כל הזמן להכניס אותנו לכל מיני דאגות פחדים דמיונות וכו' בשביל להחליש אותנו מהאמונה. שנכנס חס ושלום לעצבות. אבל צריך לזכור שסוף כל סוף מאחורי הכל - אין כלום... השם יתברך הוא אבינו הרחמן שדואג בשבילנו ומנהיג את העולם כולו והכל מתנהל בהשגחה פרטית מדוייקת. צריך רק להתחזק באמונה ובטחון ואז אין מקום לפחד וזוכים להינצל ממנו. כמו שרבינו הקדוש, אומר בספר המידות: "על ידי בטחון תנצל מהפחד". רבינו הקדוש רופא הנפשות האמיתי כבר נתן לנו את התכסיסים איך לעבור את העולם הזה, הגשר הצר מאד - "והכלל והעיקר לא לפחד כלל!"...

לסיכום מי לא רוצה לחיות חיים טובים רגועים ושמחים? נזכור שהרבה מגלה לנו את המתכון הנפלא - "מי שיש לו אמונה, חייו חיים!" הלוואי שנזכה!

ד. מנדליאל, בית שמש - מה שעזר לי מאד בנושא של הפחדים וכו' - שכמו שיש שמירת הלשון - כך יש שמירת המחשבה. אין לנו רשות לחשוב לא כפי רצון השם. כך לגבי חרדות. כך לגבי פחדים. הרבה מלמד אותנו לחשוב מחשבות טובות. ובכח המחשבה, בכח האמונה והביטחון בהשם שיהיה טוב - הכל יתהפך לטובה, בעז"ה.

אפשר גם לזכור שיש יראות נפולות ולעומתן - יראת הרוממות. כל הפחדים החרדות וכיו"ב - הם יראות נפולות שצריך לברוח מהם. לא רק בכדי להרגיע אותנו אלא כי זו האמת לאמיתה - שאין עוד יראה חוץ מיראת השם. כל השאר הם דמיונות בלבד!

וחבל שנבזבז את החיים היקרים והנצחיים כל כך על הבל ורעות רוח, על מחשבות שליליות שתופסות את כל המציאות. כי כשנפלים לכך - אין כבר תפילה, אין שמחה, אין כבר רצונות... היצר הרע מאד מאד אוהב את המחשבות השליליות, זה הנשק שלו מול הנצחיות שלנו! שנזכה לשמור את המחשבה ולנצל בשמחה.

א. כהן, אלעד - כדאי לנו מאד לעצום עיניים ולדמיין את כל הטוב שמחכה לנו. בניין ביהמ"ק, ישועה, גאולה, שלום, שכינה ושלמות כיסאו של השם.

בליקוטי עצות, ערך מחשבה, מסביר לנו הרב"ה - ש"המחשבה ביד האדם להטותה כרצונו". בפשטות ובלי לחץ. כמו סוס שמשיבים אל

ברור המדמה. האורז והארבעס יעידו שאנחנו זוכות כל כך הרבה לברר ולברור. לבחור את הטוב מתוך הפסולת. לנפות את הנכון והראוי. לסלק את המיותר. במאמר הקודם נסינו לקרב אל ליבנו קצת מהו מדמה בכלל. ואיך מבררים אותו בפשטות. ועכשיו, בשיחת חברות ננסה יחד לברר חלק מסוים שנתון תחת שליטת אותו מדמה - הלב שלנו. כוחות הרע רוצים לזרוע בו פחדים, חרדות, דמיונות. לעומתם - מבקש צדיק האמת לטעת בו דעת קדושה, משמחת.

אז איך מבררים את אותם רגשות? היכן מקבלים רפואת הנפש לחולאי החרדות והפחדים שבלב? אולי את מכירה איזה דיבור של דעת מרופא הנפשות בשבילי?

ר. וייס, ירושלים - הפחד הוא בעצם רגש שיכול לגרום לנו לשיתוק וחוסר עשייה. לתחושת חוסר בטחון, שלווה ורוגע בחיינו הפרטיים. כאילו איננו נמצאים במקום שלנו, הבטוח והמוגן.

אפשר לזכור שכל מידה היא כח משמיים. יש לה את הצד הרע שלה אותו צריך לתקן ולברר לצד הטוב. הפחד עצמו אינו רע. רק צריך לתקן אותו לחלק הטוב. הצד הקדוש של הפחד הוא יראת שמיים. יראת העונש והרמה הגבוהה יותר - יראת הרוממות, שהיא התיקון של היראה.

באופן המעשי, מה עושים ברגעים של פחד, כששומעים דיבורים או קורים דברים סביבנו שמאיימים עלינו?

עצת העצות של הרב"ה שלנו היא ההתבודדות. להשיח את הלב להשם. ליישב את הדעת מחדש. יחד עם העצה של הצעקה שאפשרית גם מתוך הלב. לצעוק להשם שייתן לנו רוגע ולא נצטרך לפחד. לספר לו את כל הפרטים; מה מפחיד אותי ולמה אני כל כך חסרת מנוחה ובטחון. העצות האלו מחזקות ומחזירות את הרוגע האמיתי.

עצה נוספת היא להגיד שוב ושוב דיבורי אמונה. ולהזכיר לעצמינו בשביל להתחזק מחדש גם את מה שידועים: שהקב"ה משגיח עלי ועל כל העולם. הכל בשליטה שלו. רק הוא מחליט מה יהיה. ואף אחד בעולם, כולל שום מחבל או שליט לא יכול להזיק לנו. וגם באופן פרטי בחיים שלנו - אף אחד לא יכול לעשות לנו שום דבר רע. לאט לאט הדיבורים יחלחלו לנו ללב ואנחנו נתחיל להאמין.

לפעמים בליה, הניסיון של הפחד גובר. יש חושך וחוסר בהירות. גם אז - "אמונתך בלילות". כל דיבור שבקדושה יכול לחזק ולתת הרבה מאד כח. לדוגמא, להגיד קריאת שמע מילה במילה ולהקשיב למה שאני אומרת. המילים הקדושות נותנות ממש כח ושלווה. ובעזרת השם - תעיד על כך השינה השלווה שמגיעה לאחר מכן. חזקו ואמצו! שנזכה להמשיך להתחזק בדרך של הרב"ה. עם העצות הפשוטות שכל כך עוזרות לנו בחיים שלנו.

ניגון מיוחד משלי |

לב העולם / ר. לב

דלות החמר
וגלות ארצה,
שפתי נאלמו אמר,
ובלב תהיה מציקה.
אורות מקסם שוא
אשליה מתוקה,
סביבי המון העם נוהר
כנחל אכזב.

מהלכת, עיני ערפל
בגן מבוכה,
לעתים מורא עלי נופל
נדמה כחשכה.

מחפשת מבט בהיר
יפתח לי דרך ושמים,
בתוך הסתר אז יאיר
זהר, צלול ממים.

מטה אזני בין רעש מבלבל
מחפשת שביב נגון,
העולם כבר לא יטעה
כה ברור הוא הכוון.
לנגינתו של הרועה
נמשכת בעבותות,
וטעם טוב עתיק נושן
והבנה שאני כאן
להשלים את התקון.

הדרך הישרה. המחשבה היא כמו שעון- לא עוצרת "רק מחמת שהמחשבה מתענעת וחושבת תמיד... נדמה לו שאין בידו לבטל המחשבות הרעות... אבל באמת בידו להטות המחשבה..." ועוד "רע, שהמחשבה יש לה תוקף גדול ואם יחזק ויגבר מחשבתו על איזה דבר- יוכל לפעול שיהיה כך..." ולכן כדאי לנו לעצום עינים ולדמיין... את הטוב האמיתי וגאולת השכינה וכנסת ישראל במהרה! אמן.

ה. דיקשטיין, ירושלים - בטבע שלי אני יותר מתמקדת בתמימות בהווה ופחות חוקרת וחוששת מה עתיד לבוא. אבל הרב'ה נתן לי ולכולן את התרופה לכל התמודדות בחיים. ההתבודדות. בדברים קשים שקורים, להתכנס לתוך עצמי, ולספר את חיי להקב"ה כמו חבר טוב אמיתי. להוציא את הפחד בתפילה להקב"ה, אתה רואה אבא אני שפחה קטנה שלך. אבל אתה הכל יכול. תראה את הדבר שמפחיד אותי. תעזור לי.

יש סיפור ששמעתי על יוס'ה, חסיד ברסלב תמים שהיה נוהג להתבודד כך- 'רבש"ע אני צריך נעליים. אבל אבא- אם אתה לא נותן לי נעליים, אז תן לי את השכל להבין שאני לא צריך את זה'... גם אנחנו יכולות להתפלל כך- אבא, קח ממני את הקושי שאני פוחדת ממנו. ואם לא- תעזור לי להבין שאני לא צריכה שתיקח את זה...

שהרי הקב"ה הוא כל יכול! הוא נצחי ומכיר אותנו יותר ממה שאנחנו מכירים את עצמינו. הוא ברא אותי ויתן לי את הכוחות להתמודד עם כל ניסיון שהוא. כמו שהרב'ה אומר - לחיות בפשיטות ותמימות ובלי חקירות. אמונה פשוטה היא לא טיפשות. אנחנו אוהבות ללמוד ולהעמיק. אלא ביטחון בהקב"ה בתמימות הכוונה להשליך את השכל, שהוא יודע מה שטוב בשבילי.

מחשבות של פחדים מגיעות מרצון להיות בשליטה על מה שקורה. נשים בטבען לא כל כך מחפשות לשלוט על אחרים, אלא על החיים שלהן. בפרט כשצעירים יותר. האמונה היא כמו שריר. אפשר להתאמן עליה בניסיונות ה-כביכול 'פשוטים' ויומיומיים. אשה דואגת 'איך אני אספיק את האוטובוס ואספיק כ--ל מה שאני צריכה'. ואם פספסתי אותו, אני לא סולחת לעצמי... נו, אז הנה, אני מתאמנת- אני לא צריכה להיות 'פרפקט' בהכל. אני מתפללת; תן לי כח לכל המשימות שלי, או שכל להבין שאני לא צריכה להיות מושלמת בהכל. הרצונות שלנו צריכים להיות גבוהים; 'מתי יגיעו מעשי למעשי אבותי.. ושרה, רבקה, רחל ולאה' אך הכל במידה נכונה. בלי לחץ או כוחנות ולא על חשבון השני.

וכשאנחנו עובדים על זה ומאמנים את השריר של האמונה שלנו- נהיה מיומנות גם בניסיונות היותר גדולים שהשם שולח לנו. נקבל בתמימות את כל מה שהשם שולח לנו ונחיה בשלום עם עצמינו, ופשוט נרגע. בעזרת השם.

שאלה לחודש הבא: בסיפורי ההוד באבקשה, אני קוראת על נשים צדיקות ששחקו ליום אחרון. הן לא התייראו ממנו כלל. זה גם השבח של אשת החיל. אבל אני - קצת פוחדת ולא מסוגלת לחשוב על אותו היום. מה הן ידעו על היום הזה שעדיין נסתר ממני?

יש לך מה להגיד? את מוזמנת "להזכיר כל אחד את חברו, כל העצות טובות שיודעים ומבינים כל אחד, כפי מה שקבלו מרבים" (משיבת נפש, ג')

ניתן להשאיר תשובות או שאלות בקו המערכת 079-5682867 בשלוחה 1 או לשלוח לפקס 077-3180237

אסור לה לדבר מילה | פרק 6

תקציר: לחנה וצבי בן יחיד והם הורים שכולים למספר תינוקות שנפטרו לאחר לידתם. צבי מתחזק בתורת רבינו. חיים, אחיה של חנה, שומע את השמועה על צבי ומזמין את חנה לשיחה עם הוריו. חנה מבינה שמדובר בהתנגדות לא רק מחוץ אלא מבית. חנה וצבי עוזבים עם הבן. צבי נפטר בדרך. חנה ונפתלי מגיעים לאומן. לשם מגיעה משפחתו של צבי. מתברר כי המשפחה מתנגדת לדרך ברסלב. חנה עוזבת עם בנה לקייב, שם תעבוד כמשרתת בבית גבירה יהודיה. אבל אנשי חוק מגיעים לבית הגבירה ולוקחים איתם את בנה.

"אישה פשוטה, אסור לך לדבר איתנו. כל מילה או רמז של הפרעה - תלקחי למעצר גם כן. אסור לך להתלוות אלינו" הודיע אדם צעיר בעל לחי מצולקת. ניכר שהוא חובב חרבות. החרב הגדולה מתנדנדת על צידה כשהוא מדבר איתה בחצי פה, ואגב כך, מאיץ בכרכרה לעזוב, כאשר בנה המבועת של חנה - נפתלי - נמצא בתוך הכרכרה.

"רק אמור לי למה אתם לוקחים אותו. מה הוא עשה?"

"בשם החוק הוא בא איתנו. הוא שייך למשפחה של האב. יש אישורים משופט מוסמך לך. את אינך כשירה לגדל ילדים". הוא זורק לה מסמך כלשהו, כתוב בכתב יד מסולסל, ואגב כך מפטיר - "וחבל על הזמן. בת כפר שכמוך בטח שאינה יודעת קרוא וכתוב".

הוא צודק.

הכרכרה עוזבת. היא מספיקה עוד לראות את בבואת פניו של נפתלי בנה הולכת ונעלמת מול עיניה. היא עוד מספיקה לצעוק אחריו. "אל תשכח את אבא...".

ולאחר מכן היא נחנקת משובל העשן שהשאירו סוסיהם של אנשי החוק.

דקה אחר כך הגבירה ההמומה ניגשת אליה עם כוס מים.

חנה מקבלת את המים בתודה. מברכת מילה במילה. לוגמת. ואז, כשעיניה ממוקדות בכוס - היא זוקפת את ראשה, בולעת כאב כמו גושים רותחים שעוברים בגרון, ומישירה מבט לגבירה.

"מה הגבירה רוצה שאעשה היום?"

"את...." ממלמלת הגבירה, תוהה האם האישה הזו שמולה, היא נורמלית לחלוטין. "את ממשיכה לעבוד?"

"כן. אמשיך לעבוד ובמקום לפרנס את בני, אני מבקשת שתשלמי בכסף את תשלום המזון שלו. אשמור את הכסף, וברגע שיהיה לי מספיק כסף, אוכל לשלם לכרכרה שתקח אותי למקום מגוריהם של משפחתו של בעלי המנוח. אני מניחה שהם אוספים את הילד מתחנת המשטרה".

"את רוצה שאשלח את העגלון שלנו לבדוק?"

"זה יהיה נאה מצידך. ואעריך אותך מאד על כך".

הגבירה מדברת עם האדון, והלה ממחר לשלוח את העגלון. הוא חוזר ובפיו הבשורות החדעות. הילד לא בתחנה. הוא הועבר לקרובי המשפחה. הוא בידים טובות, והאם תכנס למעצר אם תנסה לפגוש איתו.

עכשיו זה סופי. הילד נלקח ממנה. לתמיד. לא רק שנלקח ממנה, אלא גם אין טעם לאסוף כסף לנסיעה בכרכרה לארץ רחוקה - פולין - שם הוא יהיה בקרב בני משפחת בעלה. מיד כשהיא תנסה ליצור איתו קשר, היא תיפרד מהחירות האישית שלה, וכשתתגלגל למעצר אין מי שיעזור לה. הם ישמחו. יראו בכך הצלה לילד. היא יודעת היטב את הרדיפות שחוו אנשי רבי נחמן, רדיפות שהגיעו עד סכנת מוות וחירות. יהודים שראו בכך שליחות אמיתית, לעצור את תורתו, לדכא עד עפר את מאמיני דרכו.

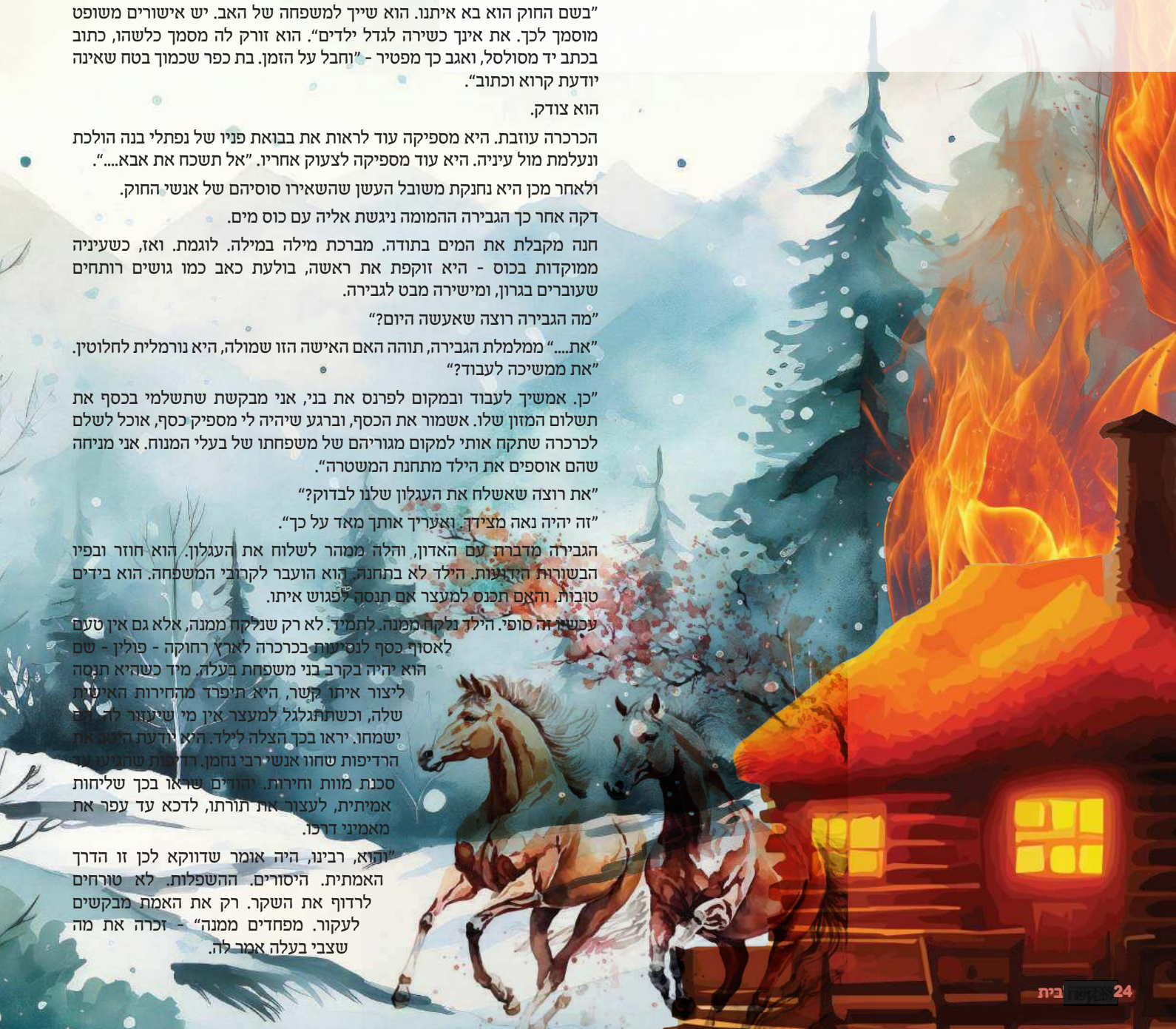
"והוא, רבינו, היה אומר שדווקא לכן זו הדרך האמתית. היסורים. ההשפלות. לא טורחים לרדוף את השקר. רק את האמת מבקשים לעקור. מפחדים ממנה" - זכרה את מה שצבי בעלה אמר לה.

הוא, רבינו, היה אומר שדווקא לכן זו הדרך האמתית. היסורים. ההשפלות. לא טורחים לרדוף את השקר. רק את האמת מבקשים לעקור. מפחדים ממנה" - זכרה את מה שצבי בעלה אמר לה.

ר. פלדר

סיפור בהמשכים על רקע היסטורי

זהודעתם לבניה?

בשמחה ובהתרגשות אנו זוכים לחנך את המדור החדש "זהודעתם לבניה" בו יעלו נושאים חשובים המעסיקים את הלב שלכם, ילדים יקרים! בעזרת השם מדי חדש נקבע נושא מעניין, ואתם מזמנים לשלח את שאלותיכם, ובעזרתנו נפתח את הנושא בדרך שיחת חברים על פי עצותיו המאירות של רביה"ק ותלמידו.

החדש יעסק המדור בענין "התמודדות בלמוד בחידר"

שלושה ילדים יקרים שלחו שאלות יפות, המראות על כך שמדבר בילדים שיש להם רצון חזק לעסוק בתורה הקדושה ולהתמיד בה, אך לכל אחד יש איזה התמודדות, בה הוא משתף אותנו.

פי רב זה פשוט בלתי אפשרי להבין מיד הכל, וכשלומדמים בלי להלחץ ממה שלא מבינים - בסוף מבינים הרבה יותר!

אשריה, שלמה צבי שזכית לעמל בתורה ולנסות להבניה, בעזרת השם כשתנהג כך, אזי השאלות לא יפריעו להבנתך, להפך הם יחדדו את הבנתך עשרת מונים, יותר מאשר אם היית מתעקש להבין תכף ומיד כל שאלה ותמיהה עליה והצלח!

נעבר לשאלה האחרונה:

לכבוד מערכת אבקשת מדור "זהודעתם לבניה"

זכיתי ללמוד בתלמוד תורה נפלא, והמלמד בפתח הוא עוד יותר נפלא, וברוך ה' יש למלמד שלי כשרון נפלא להסביר כל דבר בצורה שכל אחד יבין, אך בעוד שיש ילדים מבריקים שמוצאים קשיות מפליאות, ולפעמים את מכוונם למהרש"א או לרשב"א, לעמת זאת אני נחשב בינוני, אני מבין את פשוטות הגמרא, אך לא מעבר לכך. אין אוכל להשתפר?

בתודה מאיר ש. מנתיבות

לכבוד מאיר ש. היקר.

האם שמענת פעם מה התבטא המלמד של מוהרנ"ת?

כך הוא אמר: "אני נהנה ואוהב יותר את ההבנה הישרה והחלקה של ר' נתן. יותר מהפלפולים והקשיות של ילדים אחרים!" אם כן, השי"ת פשוט חנן אותך באוצר נפלא, ושמו "הבנה ישרה", לכן ככל הנראה אינך צריך להשתפר בנושא זה, עליך להשתפר בענין ההודאה לה' על געם חלקך. בעזרת ה' עוד תגיע לכל התורה, וכמוכן תמיד כדאי להוסיף תפלה, להבין יותר את דברי התורה.

ילדים יקרים!

בחדש אדר הבעל"ט יהיה הנושא "שמחה בתלמוד תורה". מתי יוצא לילד לשמח ביום רגיל בתלמוד תורה? מי שיש לו שאלות בנושא מזמן לשלח לפקס או להקליט בטלפון של אבקשה!

ובכן, נפתח בשאלתו של שלמה צבי מצפת (הפרטים שנו מטעמי פרטיות).

משאלתו נכר שהוא ילד מעמיק, שאוהב לחשוב על הגמרא שהוא לומד, וכך הוא שואל:

לכבוד מדור "זהודעתם לבניה"

אני לומד בפתח עם הרבה ילדים (28 בליעה"ר) ואנו עוסקים השנה במסכת בבא מציעא, וברוך ה' יש לי מלמד מסוד ותלמיד חכם, אבל הרבה פעמים, תוך כדי שהוא מסביר את הגמרא מתעוררת אצלי שאלה. המלמד מאוד נחנה מהשאלה ועונה עליה, אך בכל קטע שלומדים יש לי עוד ועוד שאלות, ולמרות שהרבי מאוד אוהב את השאלות שלי הוא הסביר לי שזה מפריע לרצף של השעור, ובכלל, יש הרבה ילדים בפתח, לכן הרבי לא יכול לענות לי על כל השאלות שלי באמצע השעור.

הקשי שלי הוא שכשיש לי שאלה, אני לא מסוגל להמשיך להקשיב להמשך השעור, כל זמן שלא הבנתי איזה קטע, נעצר אצלי כל מהלך הסגיה, וכך באמצע השעור אני מוצא את עצמי חולם ובוהה באויר, וכך הטעם של הלמוד - בורת, האם יש לרבנו איזו עצה איך להתמודד עם קזה מצב?

בתודה, שלמה צבי מצפת.

אליה, שלמה צבי היקר! נכר מבין השורות שה' חנן אותך בכשרונות נפלאים, ואם תזכה לנצל אותם כדבעי, תוכל להתמיד כל חייך בתורה"ק בחשק ובהתמדה ולהתעלות מעלה מעלה... ובכן, רבנו הקדוש התיחס לשאלה זו בהרבה מקומות, ונזכיר נקדה אחת שתאיר את דרכך ואת עיניהם של עוד הרבה ילדים כמוך... יש לכל ילד רצון, שמיד כשהוא מתחיל ללמוד משהו, בו ברגע הוא יבין את הכל. לכן, בגלל שהוא חושב שהוא אמור להבין מיד הכל, אז כשפתאום משהו לא מסתדר לו, הוא נתקע, הוא לא יכול להמשיך הלאה.

אך רבנו למד אותנו שיהודי צריך להתרגל לא לדחק את השעה, כלומר להתאזר בסבלנות. ובתחלה ללמוד ברגע, אם קשה משהו, לא צריך להבהל, אפשר לכתב בקצרה את השאלה על דף, או לציין בעפרון נקדה על הקטע הטעון הסבר. ו... פשוט להמשיך להקשיב לשעור! פי לא מכרחים להבין הכל מיד, אדרבה, על

המתנה שבתמתנה

ילדים יקרים!

שְׁאַנְחָנו רוֹצִים אֲנַחְנו חִיבִים לְהַשִּׁיג מִיָּד!!! אֲנַחְנו רוֹצִים בְּרָגַע אֶחָד לְכוֹן הַיֵּטֵב בְּכָל הַתְּפִלָּה... וְלִקְבֹּל הַרְגַע חֶשֶׁק בַּתּוֹרָה וְאֲנַחְנו רוֹצִים מִיָּד לְהַתְּבוּדָה 'כְּמוֹ גְּדוּלִים'. וְאִם מִתְחִילִים כָּל מִיָּנֵי קִשְׁיִים, אִין דְּבוּרִים, וְהַמְחָשְׁבוֹת מִפְּרִיעוֹת לַתְּפִלָּה, פְּעָמִים רַבּוֹת אֲנַחְנו מְגִיעִים לְמַחְשָׁבָה מְטֵעִית: 'זֶה כְּנֶרְאָה לֹא בְּשִׁבְלִי', 'אֲנִי לֹא קָשׁוּר לְעַבּוּדַת ה'.' וְהַהוֹכְחָה לְקֹדֶה הִיא שְׁאַנִּי לֹא מְצַלִּיחַ מִיָּד בְּמָה שְׁאַנִּי עוֹסֵק.

ילדים יקרים!

כְּלַכֶּם זֹכְרִים אֶת הַסְּפּוּר שֶׁל הַרְבֵּי עַל הַקְּבָצוֹן הַיְּהוּדִי וְהַגּוֹי הַגְּרָמְנִי שֶׁהִלְכוּ לְהַתְּאַרֵחַ בְּלֵיל הַסֵּדֶר. הַגְּרָמְנִי חָפָה וְחָפָה עַד שֶׁנִּשְׁפָּר כְּשֶׁהִגִּיעַ הַמְּרוֹר, בְּעֵט בְּשִׁלְחוֹ וּבְרַח. וְלָכֵן הַפְּסִיד אֶת כָּל הַסְּעוּדָה הַמְּשֻׁבַּחַת שֶׁל 'שִׁלְחוֹ עוֹרָה'. אֲבָל הַיְּהוּדִי חָפָה עוֹד מְעַט, וְיָצָא מִדְּשׁוֹן עֵנֶג, שְׂבִיעַ וּמְרָצָה מִהַסְּעוּדָה. מִדּוּעַ? רַק כִּי הַשְּׂכִּיל לְהַמְתִּין עוֹד מְעַט!

כֹּה מְגַלֶּה רַבֵּנוּ: כָּל אֶחָד - שֶׁלֹּא יוֹתֵר, וְיִנְסֶה שׁוּב וְשׁוּב לְהַתְּפַלֵּל בְּכּוֹנֶה. גַּם אִם לֹא יִצְלִיחַ מִיָּד - הוּא יִמְתִּין וְיִתְפַּלֵּל, יִתְגַּעְגַע וְיִכְסֹף, וְלֹא 'תְּפוּצֵץ' מִהַמְּתַנֶּה הַמְּמֻשְׁכָּת אֲלָא פְּשׁוּט 'מִלֹּא אוֹתָהּ בְּכִסּוּפִים חַמִּים וּבְשִׁמְחָה עַל הַמְּעַט שֶׁהוּא כֹן זִכָּה לוֹ - אֲזִי בּוֹדָאי יִזְכֶּה בְּסוּף לְכָל הַטּוֹב שֶׁהוּא רוֹצֶה לְהַגִּיעַ אֵלָיו!

זֶה מָה שֶׁמְלַמֵּד אוֹתָנוּ חֲדָשׁ שְׂבִיט בְּכָלֵל וּבְפָרֵט 'חַמְשֵׁה עֶשֶׂר בְּשִׁבְט' כְּלָנוּ יוֹדְעִים שֶׁשְׂבִיט הוּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָנוֹת. מִי שֶׁלָּמַד בְּמִשְׁנֵיּוֹת רֹאשׁ הַשָּׁנָה, יוֹדֵעַ שֶׁהַכּוֹנֶה הִיא 'רֹאשׁ הַשָּׁנָה' לְעֵנֶן פִּירוֹת עֶרְלָה. בִּי"ט הִזָּה אֲנַחְנו מְקַבְּלִים כַּח וְלוֹמְדִים מִהַפִּירוֹת לְהַמְתִּין. כְּמוֹ שֶׁהַפִּירוֹת מְמַתִּינִים שְׁלוֹשׁ שָׁנִים וְרַק בְּסוּף אֲפָשֶׁר לְאֶכְלֵם, גַּם אֲנוּ אִם נִהְיֶה 'בְּרִסְלָב' חֲסִידִים (כִּפְדּוּעַ שְׂבִיט לְאוֹתִיוֹת רַב סֶבֶל - כִּי יֵשׁ לָנוּ הַרְבֵּה סְבִלָנוֹת) אֲזִי נִזְכָּה לְחַיִּים טוֹבִים וּמְאֻשְׁרִים וְסוּף כָּל סוּף נִזְכָּה לְמַדְרָגוֹת כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁדְּבָקוּ בְּמַדְתּוֹ שֶׁל הַקַּב"ה 'אֲרָף אֶפְיִם. אֶפְרַיִלִיכֵן יו"ט, וְחֲדָשׁ שְׂמַח.

מאמר

הַיּוֹם נִפְתַּח בְּשִׂאלָה: מָה יוֹתֵר קָשָׁה? לְנַסֵּעַ שְׁעֵתִים לְמִירוֹן בְּלֵי שׁוּם פְּקָקִים וְעִפּוּבִים, נְסִיעָה מְהִירָה וְחִלְקָה, אוֹ לְנַסֵּעַ מִבֵּית שְׂמֶשׁ לִירוּשָׁלַיִם בְּדֶרֶךְ שְׂאֵמוּרָה לְאֲרָף חֲצֵי שָׁעָה, אֶף נִמְשַׁכֵּת בְּגִלְל פְּקָקִים כְּבָדִים שָׁעָה שְׁלֵמָה?

הַתְּשׁוּבָה מְאוּד פְּשׁוּטָה: כָּל יָלֵד יַעֲדִיף לְנַסֵּעַ לְמִירוֹן, אֶל הַתְּנַא הָאֵלוּקִי ר' שְׁמַעוֹן בַּר יוֹחָאי, וְאֶפְלוּ עִם פְּקָקִים! הֶעֱקַר לְהַגִּיעַ ל'בַּר יוֹחָאי'... בְּפָרֵט אָנוּ, חֲסִידֵי בְּרִסְלָב!

אֶף לְעֵצָם הֶעֱנִינוּ בּוֹדָאי שְׂקֻשָׁה יוֹתֵר לְהַמְתִּין חֲצֵי שָׁעָה בְּפָקַק בְּלִתֵּי נִגְמָר, מְאֻשֶׁר לְנַסֵּעַ שְׁעֵתִים בְּקִלּוֹת וּבְמַהִירוֹת. אֶף אֶחָד לֹא אוֹהֵב לְהַמְתִּין בַּתּוֹר לְמַכְלַת וּבִטּוּחַ לֹא בַּתּוֹר לְרֹפֵא שְׁנַיִם, צָרִיף לְגִיס הַרְבֵּה סְבִלָנוֹת וְאֲרָף רוּחַ בְּשִׁבִיל לְהַשְׂאֵר רְגוּעַ בְּעַת הַהַמְתַּנֶּה.

הַדְּבַר הַזֶּה לֹא הַתְּחִיל הַיּוֹם. אֲלָא מֵהַיּוֹם הֶרְאֵשׁוּנוּ בּוֹ נִבְרָא הָאָדָם. כְּבָר אֶז אֲרַע אֶסוּן כְּבָד בְּגִלְל "חֶסֶר הַמְּתַנֶּה". בְּמַדְרָשׁ מוֹבָא שְׂכַשְׁנִבְרָא הָאָדָם הֶרְאֵשׁוּנוּ, הוּא לֹא חֲטָא מִיָּד אֲלָא בְּשָׁעָה הַעֲשִׁירִית, אֶז הַכְּנִיס ה' אֶת אָדָם וְחָנָה לְגוֹן עֵדוֹ, וְאֶז אֶכַל מֵעֵץ הַדַּעַת. וְהַמְּדַרְשׁ מְמַשְׁיָף שֵׁם וְכוּתַב: 'מִי יִגְלֶה עֶפֶר מֵעֵינָי, אָדָם הֶרְאֵשׁוּנוּ (הַכּוֹנֶה חָבֵל שֶׁלֹּא גָלוּ לָהּ אֶז) שְׂבִיטָה (עִם יִשְׂרָאֵל) עֵתִידִין לְהַמְתִּין שְׁלוֹשׁ שָׁנִים עַל כָּל פְּרִי שִׂיאֲכֵלוּ, וְאַתָּה לֹא הַמְּתַנֶּה אֶפְלוּ שְׁלוֹשׁ שְׁעוֹת? (וַיִּקְרָא רַבָּא, כ"ה)

אִם הִיָּה אָדָם הֶרְאֵשׁוּנוּ מְמַתִּין עַד שְׁבַת קָדָשׁ, (הוּא הִיָּה הוֹלֵךְ לְמִקְוֶה וְעוֹשֶׂה שָׁעָה הַתְּבוּדָה...) אֶז הִיָּה נוֹפֵל וּמִתְּבַטֵּל הַרַע שְׂבִיעַץ הַדַּעַת וְכִבֵּר הִיָּה מִתֵּר לוֹ לְאֶכַל מִפְּרוֹת הָעֵץ! כֹּה מוֹבָא בְּסִפְרֵים הַקְּדוּשִׁים. רַק בְּגִלְל שֶׁלֹּא הַמְתִּין שְׁעוֹת בּוֹדְדוֹת נִגְזַר עַל הָאָדָם וְכָל הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים מִיתָה, קִשְׁיֵי פְּרָנְסָה וְכו'.

רַבֵּי נֶחֱם מְבָאָר שֶׁכָּל הַהַתְּרַחְקוֹת שֶׁלָּנוּ מֵעַבּוּדַת ה' הִיא בְּגִלְל שְׂאִין לָנוּ סְבִלָנוֹת לְהַמְתִּין. כָּל דְּבַר